

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 868: Ngũ Uẩn, Lục Căn, Sơn Hà Đại Địa Và Tất Cả Các Pháp,

Thầy Đề Do Duy Tâm Sở Tạo

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 074)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ngũ uẩn, lục căn, sơn hà đại địa và tất cả các pháp, thầy đề do duy tâm sở tạo. Phật dạy đối với tất cả các pháp đều không nên trụ trước, chính là để dẹp trừ cái bệnh phân biệt, chấp trước, chấp thủ hình tướng của chúng sanh, chứ hoàn toàn không dính líu gì đến bản thân tất cả các pháp.】

Ý nghĩa của hai đoạn nhỏ số tám và số chín này rất sâu sắc, cũng vô cùng quan trọng. Lần trước vì đã hết giờ nên ý nghĩa chưa thể giảng giải trọn vẹn; bởi vì đạo lý này có mối quan hệ rất lớn đối với sự tu học của chúng ta, nên không thể không tận dụng thời gian này để làm thêm một phần bổ sung tóm lược. Đoạn thứ tám nói đến tập khí sâu nặng từ vô thủy kiếp đến nay, câu này tôi nghĩ mỗi một vị đồng tu chúng ta đều sẽ cảm nhận một cách sâu sắc. Bất luận lúc nào, bất luận ở đâu, chẳng cần phải đợi đến lúc khởi tâm động niệm, mà vọng tưởng, phân biệt, phiền não đã tự nhiên hiện tiền, đây chính là tập khí sâu nặng từ vô thủy kiếp. Tuy chúng ta đã được nghe Phật pháp, không chỉ là nghe trong một thời gian ngắn, có người học Phật đã mấy mươi năm, thậm chí học đến năm, sáu mươi năm, nhưng những thói hư tật xấu do tập khí vẫn không sửa đổi được. Có ai mà không biết đây là vọng tưởng, đây là hư vọng cơ chứ? Thế nhưng cái “vọng” đó nó không thể dừng lại, nó vẫn cứ hiện tiền, đây chính là sự phan duyên (bám víu) không dứt. Thứ này vô cùng rắc rối, do đó mà công phu của chúng ta không đắc lực. Công phu không đắc lực, cũng có nghĩa là không đạt được sự thọ dụng chân thật của Phật pháp. Thành thật mà nói, điều này cũng không thể đổ lỗi cho tập khí từ vô thủy, thực chất là do hiện tại chúng ta chưa thực sự dụng công; nếu thực sự dụng công, ít nhiều cũng sẽ sinh ra một vài hiệu quả.

Thế nào mới xem là thật sự biết dụng công? Chính là chỗ này nói: Nhất định phải ngay nơi khởi tâm động niệm mà đề khởi công phu quán chiếu. Thế nào gọi là “quán chiếu”? Đây là danh từ Phật học, chúng ta mới nghe qua sẽ không hiểu; chẳng những mới nghe không hiểu, mà người tu lâu năm cũng chưa chắc đã hiểu. “Quán” là quan sát niệm đầu, “chiếu” là rành mạch, rõ ràng; ý nói là ngay khi khởi tâm động niệm, bản thân mình thấy rất rõ ràng, rất sáng tỏ, thì quý vị sẽ có phương pháp để kiểm soát và khống chế niệm đầu đó của mình. Vậy lỗi lầm xuất phát từ đâu? Ngay khi khởi tâm động niệm mà không ý thức được niệm đó, không biết niệm khởi lên là niệm gì, niệm từ đâu đến; không ý thức được điều này, đây chính là không biết dụng công. Cư sĩ Giang Vị Nồng ở chỗ này đã nhắc nhở chúng ta bí quyết này, đó là nhất định phải ngay lúc khởi tâm động niệm liền không mê hoặc; rành mạch, rõ ràng biết niệm đã khởi lên rồi, đây là giác chiếu. Sau khi giác chiếu, phải đem niệm đầu đó chuyển hóa lại, đó mới là công phu. Chuyển hóa bằng cách nào? Cái hay của người học Phật chúng ta là, đều chuyển nó thành “A Di Đà Phật”. Một niệm khởi lên, đánh mất chánh niệm vào vọng tưởng rồi, biết được rồi, biết niệm này vừa khởi, liền đem niệm đó chuyển lại, nghĩ đến A Di Đà Phật, như vậy là đúng rồi. Nghĩ đến A Di Đà Phật, niệm A Di Đà Phật. Tại sao phải chuyển như vậy? Tôi nghĩ đạo lý này mọi người đều nên thấu rõ, trong pháp hội Kim Cang cũng đã giảng rất nhiều rồi. Phật dạy chúng ta “tất cả các pháp từ tâm tưởng sanh”, tưởng Phật thì thành Phật, niệm Phật thì thành Phật; vậy tại sao không chuyển niệm thành A Di Đà Phật? Trong tất cả chư Phật, Đức Phật A Di Đà là thù thắng đệ nhất. Đức Thế Tôn trong kinh Vô Lượng Thọ đã tán thán Đức Phật A Di Đà là “Quang trung cực tôn, Phật trung chi vương” (Tôn quý tốt bậc trong ánh sáng, là Vua trong các vị Phật), đây chính là lý do vì sao chúng ta không niệm vị Phật khác mà niệm A Di Đà Phật, vì sao không nghĩ đến các vị Phật khác mà phải nghĩ đến A Di Đà Phật, bởi vì A Di Đà Phật là Vua trong các vị Phật. Lý do này rất đơn giản, rất rõ ràng: thành Phật thì phải thành vị Phật thù thắng đệ nhất, đó chính là thành A Di Đà Phật.

Phật pháp và các tôn giáo khác không giống nhau; các tôn giáo khác có một vị chân thần duy nhất là Thượng Đế, quý vị là tín đồ của Ngài, tương lai sinh lên cõi Trời, quý vị vĩnh viễn không thể làm Thượng Đế được, như vậy sao được! Thế nhưng thế giới Tây Phương Cực Lạc thì khác, hy vọng chư vị vãng sanh về bên đó, ai nấy đều thành A Di Đà Phật, lời này chẳng hề hư dối! Tôi nói lời này cũng có căn cứ, căn cứ vào đâu? Căn cứ vào bốn mươi tám đại nguyện

của Đức Phật A Di Đà. Phàm những ai vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, cho dù là hạ phẩm vãng sanh ở cõi Phàm Thánh Đồng Cư, khi sinh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, diện mạo đều giống y hệt như A Di Đà Phật, vậy chẳng phải quý vị đã thành A Di Đà Phật rồi sao! Trí huệ, thần thông, đức năng thấy đều giống hệt như A Di Đà Phật, thế giới đó được gọi là thế giới bình đẳng. A Di Đà Phật không hề có sự kiêu kỳ ghen ghét nào; nếu đến thế giới Tây Phương Cực Lạc mà không thể giống hệt như Ngài, thì đó chẳng phải là bản nguyện của A Di Đà Phật. Cho nên, niệm đầu cần phải biết cách chuyển, ngay tại chỗ này nói “hướng về cội nguồn của tâm mà phản quan” chính là ý nghĩa này. E rằng mọi người đọc đến câu văn này sẽ không biết hạ thủ công phu thế nào, đó chính là hạ thủ ngay chỗ khởi tâm động niệm, đem niệm đầu đó chuyển lại. Thời thời đều chuyển, xứ xứ đều chuyển, hễ có niệm khởi lên liền chuyển, đây gọi là thật sự dụng công, đây gọi là thực sự biết dụng công. Nếu quả thật dụng công theo phương pháp như vậy, quý vị hỏi tôi rằng: “Thưa Pháp sư, phải mất bao lâu mới có thành tựu”? Tôi xin thưa với quý vị: Người có căn tánh lanh lợi — căn tánh lanh lợi nghĩa là phiền não nhẹ, đối với mọi sự mọi vật dễ dàng nhìn thấu buông xả, không quá tính toán so đo, đây chính là người có căn tánh lanh lợi — thì ba tháng sẽ thấy hiệu quả; người căn tánh ám độn hơn một chút, phiền não nặng nề hơn một chút, thì sáu tháng sẽ thấy hiệu quả. Không khó! Rất nhanh chóng! Quý vị nói: “Tôi đã niệm Phật rất nhiều năm rồi mà vẫn chưa thấy hiệu quả”. Xin thử hỏi lại xem, quý vị có niệm theo cách này hay không, có phải là niệm vừa khởi lên liền lập tức chuyển thành A Di Đà Phật hay không? Nếu quý vị không niệm theo cách này, thì e rằng dẫu niệm thêm mấy chục năm nữa, công phu của quý vị vẫn chẳng đắc lực. Đây chính là câu nhà Thiền thường nói: “Chẳng sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”. Niệm khởi lên không đáng sợ, giác là gì? Là chuyển! Vừa giác liền chuyển, liền đem nó chuyển thành A Di Đà Phật, nghĩ A Di Đà Phật, niệm A Di Đà Phật, như vậy là đúng rồi. Đây chính là ý nghĩa của hai câu văn này.

Tất cả việc trì giới, tu phước, Lục độ, Thập nguyện, càng phải tinh tấn hơn nữa. Trong cuộc sống thường ngày của chúng ta, quyết không rời bỏ sự tu (sự tướng tu hành). Phật dạy cho chúng ta cương lĩnh tu học trong bộ kinh này chính là “Vô trụ sanh tâm”. “Vô trụ” là trong tâm thanh tịnh, ngoại trừ việc nghĩ A Di Đà Phật, niệm A Di Đà Phật ra, không hề có một vọng niệm nào, không hề có một tạp niệm nào, đây gọi là vô trụ. “Sanh tâm” là, hiện nay chúng ta vẫn chưa sanh về thế giới Cực Lạc, cuộc sống của chúng ta vẫn chưa thể tách rời

khởi đại chúng trong xã hội, nên bắt buộc phải sanh tâm. Sanh tâm tức là không trụ vào Không; vô trụ chính là không trụ vào Có — hết thấy thân tâm thế giới trong lục đạo luân hồi thấy đều không trụ, không trụ vào Có, cho nên sanh tâm mà chẳng trụ vào Không. Tại sao phải trì giới? Nói tóm lại, Phật pháp chẳng ngoài việc tự hành hóa tha, thượng cầu hạ hóa; vô trụ là thượng cầu, sanh tâm là hạ hóa. Trì giới là để làm ra một hình mẫu tốt, một tấm gương tốt cho tất cả chúng sanh đang mê hoặc điên đảo, đang không biết quay đầu, dùng để giáo hóa chúng sanh; các phần tu phước, Lục độ, Thập nguyện ở dưới cũng đều như vậy. Tự hành chính là hóa tha, hóa tha cũng chính là tự hành, điều này không thể không tu. Không những phải tu, mà còn phải tinh tấn, câu nói ‘di phục tinh tấn’, nghĩa là tinh tấn rồi lại càng thêm tinh tấn. Dùng phương thức trải qua các sự việc để rèn luyện tâm mình (lịch sự nhi luyện tâm), ngay trong mọi hoàn cảnh nhân sự, mọi hoàn cảnh vật chất mà rèn luyện tâm. Luyện tâm gì đây? Luyện buông xả tất cả, luyện không chấp trước tất cả, luyện tâm vô trụ, rèn luyện cái tâm này. Luyện cái tâm sanh khởi A Di Đà Phật, sanh khởi cái tâm này.